

Cikli I programeve: Zanafilla

Emisioni nr 21 (Zanafilla 16)

Bëj një përmbledhje të mësimit të kaluar dhe një hyrje të programit të ditës.

Tani vijmë tek një njollë e errët në jetën e tij. Në fakt, kjo është e dyta.

MUNGESA E BESIMIT NGA ANA E ABRAHAMIT

“Por në vend pati zi buke dhe Abrahami zbriti në Egjipt për të banuar, sepse në vendin e tij ishte zi e madhe buke.” (Zanafilla 12:10).

Abrahami ishte në këtë vend dhe ky ishte një vend bekimi. Perëndia nuk i tha kurrë që të largohet. Por vendin e mbuloi zia e bukës. Mendoj se një mëngjes, Abrami hapi hyrjen e çadrës, hodhi një vështrim jashtë dhe tha: "Saraj, më duket se të gjithë po shkojnë në Egjipt. Ka pllakosur uria dhe çdo ditë që kalon bëhet më keq. Ndoshta edhe ne duhet të shkojmë me të tjerët në Egjipt." Ndoshta Saraj i është përgjigjur: "Si të dëshirosh ti, Abram. Unë jam gruaja jote dhe do të shkoj kudo që të shkosh ti." Pasi kanë kaluar disa ditë dhe Abrami ka folur me disa udhëtarë, (ndoshta vinin nga veriu me lajme se gjithëandej po shkonte keq e më keq duke shkuar në jug), mendoj se një mbrëmje i ka thënë Sarait: "Mendoj se do të bënim mirë të mblidhnim plaçkat e të shkonim edhe ne bashkë me të tjerët në Egjipt." E kështu Abrami dhe Sarai morën udhën për në Egjipt.

Vini re se Perëndia nuk i kishte kërkuar Abramit të bënte një gjë të tillë. Kur Perëndia iu shfaq për herë të fundit, i kishte thënë, "Abram! Ky është vendi që do të të jap. Ti do të jesh një bekim dhe unë do të të bekoj ty në këtë vend." Por Abrami, siç duket qartë, nuk i besoi Perëndisë. Përkundrazi u nis për në Egjipt. Në Bibël, Egjipti është një simbol i botës. Këtë gjë do ta shohim gjatë gjithë udhëtimit tonë nëpër vargjet e Biblës. Prapëseprapë, Abrami vendosi të niset dhe zbriti në Egjipt.

Është e mahnitshme të shohësh sesi i tërheq të krishterët bota sot. Shumë prej tyre arsyetojnë dhe thonë, "Vëlla McGee,/Pastor, nuk vijmë dot më në kishë të Dielën në mbrëmje se të hënën duhet të çohemi herët për të shkuar në punë." Kjo është pothuajse rutina e gjithkujt. Është interesante të vëresh se disa njerëz shkojnë në bankete e cocktail-e (*pub-e*) gjatë mbrëmjeve të javës, ulur në mjedise mondane, dëgjojnë muzikë e biseda pa fund dhe nuk shqetësohen aspak se kanë për të shkuar në punë të nesërmen në mëngjes. Është interesante po ashtu të vëresh se si bota i tërheq të krishterët dhe se si ata përdorin sot arsye time pa fund.

Mendoj se po ta kishit ndalur Abramin rrugës për në Egjipt e t'i thonit: "Abram! Ku po shkon? Andej është drejtimi i gabuar. Duhet të rrih këtu në vendin e premtimit." ai do t'ju kishte dhënë një arsye bindëse. Mbase mund t'ju ishte përgjigjur: "Shiko, delet e mia janë bërë kockë e lëkurë. Nuk kam ç'tu jap më për të ngrënë. Meqë në Egjipt ka mjaft kullota, po shkoj atje." Dhe shkoi.

Megjithatë, menjëherë lindi një probelm që ka lidhje me Sarain. Ajo ishte një grua shumë e bukur.

“Por ndodhi që kur po hynin në Egjipt ai i tha Sarajt, gruas së tij: "Ja, unë e di që ti je një grua e pashme; dhe kështu kur egjiptasit do të të shohin, kanë për të thënë: "Kjo është gruaja e tij"; do të më vrasin mua por do të të lënë të gjallë ty.” (Zanafilla 12:11-12)

Siç edhe mund ta dini, në shpellat përgjatë bregut veriperëndimor të Detit të Vdekur, janë gjetur rrotulla të lashta, që njihen si Rrotullat e Detit të Vdekur. Në fillim, studiuesit jobesimtarë menduan se gjetën diçka që do të hidhte poshtë Biblën. Por që prej asaj kohe janë bërë shumë të heshtur. Duket se nuk kanë gjetur asgjë, që do të kundërshtonte Biblën Fjalën e Perëndisë.

Midis këtyre rrotullave kishte edhe disa që nuk mund të hapeshin, pasi ishin shumë të brishta. Kishin qëndruar ashtu aq gjatë, saqë po të hapeshin do të bëheshin copë e thërrime. Në to mund të shihej qartë një emër, Lamek. Ja pse u konsideruan si pjesë të librit të Lamekut, që thuhet se është një nga librat

apokrifal të Biblës. Por ky përfundim ishte kryekëput i pasaktë. Izraeli i bleu dhe në muzeumet e tyre, ekspertët i zbutën e punuan me to derisa arritën ti hapnin. Ata zbuluan se në to fshiheshin Zanafilla 12,13,14,15 dhe jo në tekst Bible por në një interpretim. Në pjesën që flet për kapitullin 12 i referohet bukurisë së Sarajt, duke përshkruar tiparet dhe bukurinë e saj. Ky tekst I lashtë konfirmon atë që lexojmë për të në Fjalën e Perëndisë.

E njëjta rrotull paraqet një përshkrim të eksplorimit që Abrami i bën vendit pasi Perëndia i kishte thënë "bjeri rreth e qark vendit" (Zanafilla 13:17). Rrëfimi i Rrotullës është në vetën e parë duke treguar për Abramin dhe udhëtimin e tij. Kjo vërteton edhe njëherë atë që Bibla thotë për bukurinë dhe pjellorinë e këtij vendi. Dëshimtari okular i rrëfimit në këtë rrotull konfirmon atë që thotë Bibla. Shumë njerëz që vizitojnë atë zonë sot, nuk janë në gjendje të kuptojnë si mund të quhet vendi ku rrjedh qumësht e mjaltë. Në librin e Ligjit të Përtërirë mësojmë shkakun që solli shkretimin që shohim sot. Por në kohën e Abramit ai vend ishte i lavdishëm.

Gjithsesi, kemi një kohë zie buke dhe, gjatë kësaj kohe, Abrami largohet për të zbritur në Egjipt.

Ndërsa i afrohet Egjiptit, ai kuptoi se do të gjendej në vështirësi për shkak të bukurisë së gruas së tij. Kështu i drejtohet Sarajt:

“Të lutem thuaj që je motra ime, me qëllim që mua të më trajtojnë mirë për shkakun tënd, dhe jeta ime do të shpëtojë për hirin tënd.” (Zanafilla 12:1ç)

"Të lutem thuaj që je motra ime." Kjo ishte një gjysëm gënjeshtër, siç edhe do ta shohim më pas. Ndonjëherë, gjysëm gënjeshtër është më keq se gënjeshtër e plotë. Padyshim që qëllimi final ishte mashtrimi. Frika e Abramit ishte e bazuar, pasi Faraoni e mori me të vërtetë Sarajn. Nga Libri i Esterit dimë se para se një grua të bëhej gruaja e një sundimtari, duhet të kalonte në një kohë të gjatë përgatitjeje. Pikërisht gjatë kësaj kohe përgatitjeje, Perëndia goditi Faraonin dhe familjen e tij me plagë të ndryshme. Kjo ishte një shenjë për Faraonin se nuk duhet ta merrte Sarajn për grua.

“Atëherë Faraoni thirri Abramin dhe i tha: "C'më bërë? Përse nuk më the që ajo është gruaja jote. Përse më the: "Është motra ime?" Kësisoj unë e mora sikur të ishte gruaja ime. Ja, pra, ku është gruaja jote; merre me vete dhe nis!" Pastaj Faraoni u dha urdhër njerëzve të tij lidhur me Abramin dhe këta e nisën atë, gruan e tij dhe gjithçka kishte.” (Zanafilla 12:18-20).

Perëndia ishte në kontroll të jetës së Abramit dhe Sarait, por megjithatë nuk iu shfaq Abramit për sa kohe ai ishte ende në Egjipt.

Do të vazhdojmë studimin tonë me kapitullin e 13 të librit të Zanafillës.

TEMA e këtij studimi do të jetë: Abrahami ndahet nga Loti; Loti shkon në Sodomë; Perëndia i shfaqet Abrahamit dhe i riafirmon premtimin e Tij.

Në kapitullin 13 shohim rikthimin e Abramit nga Egjipti. Abrami dhe Loti lënë Egjiptin dhe rikthehen në Tokën e Premtuar. Loti ndahet nga Abrami dhe shkon në Sodomë dhe më pas shohim se Perëndia i shfaqet Abramit për herë të tretë. Për sa kohë Abrami është në vendin e Egjiptit dhe për sa kohë ishte i lidhur me Lotin, Perëndia nuk iu shfaq. Në çastin që kthehet në vendin e premtimit dhe ndahet nga Loti, Perëndia i flet përsëri.

ABRAHAMI NDAHET NGA LOTI

“Abrami, pra, u rikthye nga Egjipti në drejtim të Negevit bashkë me gruan dhe gjithçka zotëronte. Dhe Loti ishte bashkë me të. Abrahami ishte shumë i pasur me bagëti argjend dhe ar.” (Zanafilla 1ç:1-2)

Abrami është si Rokfeleri i kohëve të sotme. Ishte vërtet shumë i pasur në atë kohë.

“Nga Negevi ai vazhdoi udhëtimin e tij deri në Bethel, në vendin ku më parë ndodhej çadra e tij, midis Bethelit dhe Ait.” (Zanafilla 13:3).

Abrami shkoi larg në veri të Jeruzalemit. Kishte ardhur në jug, rreth Hebronit, dhe tani po shkon në veri të Jeruzalemit në Bethel.

“Në vendin e altarit që kishte ndërtuar në krye, dhe aty i bëri thirrje emrit të Zotit.” (Zanafilla 13:4)

Megjithëse pengohet e rrëzohet, ky burrë kthehet prapë tek Perëndia. Gjithmonë ka një kthim tek altari për Abramin, djalin plangprishës, dhe për këdo që dëshiron të kthehet tek Perëndia. Ati i ka krahët përherë hapur për t’i pranuar e përqaftuar.

“Edhe Loti, që udhëtonte bashkë me Abramin, kishte kope bagëtish dhe çadra.” (Zanafilla 13:5).

Edhe Lotit i kishte ecur mirë në Egjipt.

“Dhe vendi nuk ishte në gjendje t’i mbante, po të banonin bashkë, sepse pasuritë e tyre ishin aq të mëdha sa nuk mund të qëndronin bashkë.

Lindi kështu një mosmarrveshje midis barinjve të bagëtisë së Abramit dhe barinjve të bagëtisë së Lotit. Në atë kohë banonin në vend Kanaanejtë dhe Perezejtë.” (Zanafilla 13:6-7).

Fjala e Perëndisë është një Fjalë e mrekullueshme nëse e lejon të të flasë. Vini re këtë: Abrami mori nga Egjipti dy gjëra që i shkaktuan vuajtje të patreguar. Së pari, vinin pasuritë dhe së dyti një shërbëtoreshë Egjiptase me emrin Hagar. Tek ajo do të përqendrohemi më vonë. Por tani ai ka pasuri dhe kjo sjell domosdoshmërinë e ndarjes me Lotin, ka një mosmarrveshje midis tyre.

A e kishit vënë re më parë pohimin: "Kanaanejtë dhe Perezejtë jetonin në atë vend"? Barinjtë e Abramit zihen me ata të Lotit dhe pastaj Abrami dhe Loti kanë mosmarrveshje me njëri-tjetrin. Mund të jetë interesant fakti që Kanaanejtë mund t’i pëshpërsinin Perezejtë: "Shikojini këta izraelitë! Po zihen prapë! Kur erdhën në fillim ngritën një altar për Perëndinë e vërtetë e të gjallë, sa me admirim e respekt e shikonim Abramin! Kur erdhi në fillim menduam se sihte njeri i mrekullueshëm. E dinim se ishte i ndershëm e i vërtetë, por

shiko si është katandisur tani. Shikoni grindjen mes tyre!" Nuk mendoj se Perezejtë dhe Kanaanejtë mbetën të impresionuar në atë kohë.

Më lejoni t'ju them këtë gjë megjithëse mund t'ju shkel pak në kallo. Unë nuk e di se nga ç'qytet vjen ti, por nëse vjen nga e njëjta klimë si unë, ku kishat dhe denominacionet e ndryshme nuk shkojnë me njëra tjetrën, madje ka grindje e mosmarrveshje midis tyre. Kur brenda kishës ka mosmarrveshje e grindje, të pashpëtuarit e kanë të lehtë ta dallojnë. Ata kanë për t'ju thënë "Në ky është krishtërimi, atëherë nuk dua të bëhem pjesë e tij. Për t'u grindur e për t'u sharë nuk kam nevojë të vij në kishë." Zoti Jezus nuk i tha të vetëve dhe as kishës: "Nga kjo do t'ju njohin se jeni dishepujt e mi, nëse jeni fundamentalë dhe organizoni një kishë." Lavdi Zotit jo! Ai tha, "Prej kësaj do t'ju njohin të gjithë se jeni dishepuj të mi, nëse keni dashuri për njeri tjetrin." (Gjoni 13:35). "Kanaanejtë" dhe "Perezejtë" do ta dinë se kur jeni duke u zënë në kishë vëllezër.

Unë kam patur një xhaxha që kurrë në jetën e tij nuk i besoi Zotit. Mbaj mend se halla ime qante shpesh dhe thoshte: "Ai nuk më dëgjon kurrë!" A e dini pse? Me të jetonte edhe e motra, halla tjetër, dhe unë shkoja atje shpesh të dielave për darkë. A e dini se ç'hanim për darkë? Predikues të pjekur! Njëra prej hallave shkonte në kishën Metodiste dhe tjetra në kishën Presbiteriane. Ato gjatë gjithë kohës shanin kishat e njëra-tjetrës dhe predikuesit përkatës. Flisnin për grindjet brenda secilës kishë, ziheshin gjatë gjithë kohës e secila mburrej për kishën e vet. Unë shihja gjatë gjithë kohës xhaxhain. Ai hante I vetëm në karriken e tij. Më pas ngrihej dhe shkonte në barin aty afër për të kaluar pasditen. Kur kthehej në mbrëmje nuk ishte i dehur, por gjithsesi i kishte rrekëllyer ca gota. Ato nuk mundën ta fitonin atë për Krishtin. Sot ka shumë njerëz si ai. që nuk janë fituar për Krishtin vetëm për shkak të grindjeve brenda kishës. Kjo është shumë interesante. "Kanaanejtë dhe Perezejtë jetonin në vend në atë kohë." Ata vazhdojnë të jetojnë në atë vend. Janë aty rreth e qark kishës tuaj, meqë ra fjala.

“Dhe kështu Abrami i tha Lotit: "Nuk duhet të ketë mosmarrveshje midis teje dhe meje, as midis barinjve të mi dhe barinjve të tu, sepse jemi vëllezër.

A nuk është vallë tërë vendi para teje? Ndahu nga unë! Në rast se ti shkon majtas, unë kam për të vajtur djathtas; dhe në rast se ti shkon djathtas, unë kam për të vajtur majtas.”
(Zanafilla 13:8-9)

Është Abrahami ai që bën ndarjen. Për t’ia thënë këtë gjë Lotit, duhej një burrë i madh. E shprehur ndryshe, Abrami po i thotë Lotit se mund të zgjidhte ç’ të donte dhe Abrami do të merrte ç’ mbetej.

LOTI SHKON NË SODOMË

“Atëherë Loti ngriti sytë dhe pa tërë fushën e Jordanit. Para se Zoti të kshihte shkatërruar Sodomën dhe Gomorrën, ajo ishte e tëra e ujitur deri në Coar, si kopshti i Zotit, si vendi i Egjiptit.” (Zanafilla 13:10).

Në ato kohëra kjo zonë ishte shumë e bukur.

“Kështu Loti zgjodhi për vete tërë fushën e Jordanit dhe filloi t’i zhvendosë drejt lindjes çadrat e veta: Kështu ata u ndanë nga njeri tjetri.

Abrami banoi në vendin e Kanaanit dhe Loti në qytetet e fushës, duke arritur të ngrejë çadrat e tij deri në Sodomë.”
(Zanafilla 13:11-12)

Kjo është interesante. Ndoshta gjatë gjithë kohës që Loti kishte kaluar në vend me Abramin, ndoshta mbrëmjeve tek hapte hyrjen e çadrës, i thoshte Z.Lot, "a nuk është një vend i bukur aty poshtë?" Në mëngjes ngrihej e thoshte: "Oh Zot! Sa bukur e këndshëm është aty poshtë." Pula e komshiut të duket gjithmonë më e majme dhe bari në anën tjetër të gardhit duket përherë më i gjelbër. Kur erdhi çasti për të zgjedhur, dihej se ç’ drejtim do të merrte Loti. Cdo vendim kërkon kohën e vet. Loti ngre çadrën dhe niset për Sodomë. Ngriti sytë, pa fushën dhe u nis drejt saj. Ky ishte gabimi më i madh që bëri, por Loti nuk kishte si ta dinte këtë gjë:

“Por njerëzit e Sodomës ishin shumë të korrumpuar dhe mëkatarë ndaj Zotit.” (Zanafilla 13:13)

Më vonë do të shohim se ç’ndodh me Lotin, gruan dhe familjen e tij në Sodomë.

PERËNDIA I SHFAQET ABRAHAMIT

DHE I RIAFRIMON PREMTIMIN E TIJ

**“Dhe Zoti i tha Abrahamit, mbas ndarjes së Lotit prej tij:
"Co sytë e tu dhe shiko nga vendi ku je drejt veriut e jugut,
drejt lindjes e perëndimit.” (Zanafilla 13:14)**

"Dhe Zoti i tha Abrahamit, mbas ndarjes së Lotit prej tij" – këtu kemi shfaqjen e tretë të Perëndisë para këtij njeriu.

"Co sytë e tu dhe shiko nga vendi ku je drejt veriut e jugut, drejt lindjes e perëndimit." Ky është vendi që Perëndia ka për t’i dhënë. Ndërsa Perëndia vazhdon t’i shfaqet Abramit dhe më vonë edhe patriarkëve të tjerë, ai vendos sinorë rreth vendit. Me fjalë të tjera, AI vë një kufi dhe u tregon me saktësi se cili është vendi i tyre. Shohim që Zoti këtu tregohet shumë specifik.

Përfytyroni Abramin duke vështruar nga të katër anët e horizontit dhe këndon "Ishull i Bukur Dikund". Ndërkohë që ishte duke qëndruar në mes të këtij vendi zemra I mbushej me gëzim. Parajsa është një vend i vërtetë po aq sa ç’është edhe Toka e Premtuar. Ajo nuk është thjesht një ishull i bukur dikund. Është një vend i përcaktuar për të cilin Fjala e Perëndisë është shumë specifike. Në Librin e Zanafillës Perëndia e bën këtë gjë shumë të qartë. Ai vendos kufij rreth e qark dhe ne mund ta dimë. Perëndia nuk merret me teori, por me realen.

“Tërë vendin që sheh, unë do të ta jap ty dhe pasardhësve të tu, përgjithnjë.

Dhe do t’i bëj pasardhësit e tu si pluhurin e tokës; prandaj nëse dikush do të llogarisë pluhurin e tokës, do të mund të llogarisë edhe pasardhësit e tu.” (Zanafilla 13:15-16)

Vini re se çfarë bën Perëndia për këtë njeri. Ai përcakton vendin dhe i thotë se Abrami ndodhet tashmë në atë vend. Ai

konfirmon faktin se Abrami do të ketë pasardhës të shumtë.
Dhe kështu ndodhi.

“Cohu në këmbë, bjeri rreth e qark vendit, sepse unë do të ta jap ty.” (Zanafilla 13:17)

Është interesant fakti se një prej Rrotullave të Detit të Vdekur flet pikërisht për këtë pjesë të Zanafillës. Ajo rrëfen historinë e Abramit në këtë vend në vetën e parë. Në ato kohë ai ishte vendi i mrekullive.

“Atëherë Abrami i ngriti çadrat e tij dhe vajti të banojë në liset e Mamres, që ndodhen në Hebron, dhe aty ndërtoi një altar kushtuar Zotit.” (Zanafilla 13:18)

Abrami ndërtonte altare. Mund të themi me siguri se kudo ku shkoi Abrami la një dëshmi për Perëndinë e tij. Njeriu ka lënë gjurmët e tij në Hënë. Kanë ngritur një flamur atje me moton: "Kemi ardhur në paqe". Por nuk lanë Biblën, Fjalën e Perëndisë. Kjo bën dallimin në mendime midis Abramit dhe epokës në të cilën jetojmë sot. Gjëja më e rëndësishme për Abramin ishte të ndërtonte altar për Zotin, dhe i ndërtoi.

Një prej kuptimeve të fjalës *Mamre* është "pasuri" dhe *Hebron* ka kuptimin "bashkësi". Ai është një vend i mrekullueshëm për të jetuar. Në ditët e sotme është përcaktuar si pema ku ishte Abrahami ashtu edhe pusi që ka qenë aty. Unë kam qenë vetë aty. Është një vend interesant midis Hebronit dhe Mamres. Këtu ka jetuar Abrami. Është një vend i këndshëm për pushim, vend i pasurisë dhe i bashkësisë me Perëndinë. Kjo duket të ketë qenë shtëpia e Abramit madje thuhet se ai është varrosur pikërisht këtu.

Bëj një përmbledhje të programit të ditës dhe një prezantim të çështjeve kryesore për të cilat do të flitet në programin e ardhshëm.

